

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 568/2023-84

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Strémy s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát prof. JUDr. Tomáš Strémy, PhD., proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 35 Tp 9/2023 z 2. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 35 Tp 9/2023 z 2. marca 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Zároveň sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a prikázať okresnému súdu prepustiť ho bezodkladne z väzby na slobodu a zaviazať Krajskú prokuratúru v Žiline na zrušenie mu obvinenia s poukazom na nezákonné trestné stíhanie. Navrhuje tiež priznať mu náhradu trov konania v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a podkladov zaslaných ústavnému súdu okresným súdom vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Stred (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-168/NKA-ST2-2022 z 25. februára 2023 (ďalej aj „uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období sťažovateľovi

(okrem iných) vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 a 4 písm. a), b) a c), ods. 6 písm. b) a ods. 8 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona.

3. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu č. k. 35 Tp 9/2023 z 2. marca 2023 (právoplatným 2. marca 2023) z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Okresný súd zároveň rozhodol, že podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Väzba začala plynúť 26. februára 2023 o 12.25 hod.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu o vzatí do väzby podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje nezákonnosťou uznesenia o začatí trestného stíhania a vzneseného obvinenia, nezákonnosťou postupu orgánov činných v trestnom konaní, ako aj nezákonným obmedzením jeho osobnej slobody a vzatím do väzby či vykonávaním dôkazov v rozpore so zákonom, čo podľa jeho tvrdení vytvára súhrn úkonov v predprípravnom a prípravnom konaní, ktorými došlo k porušeniu ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. V konkrétnostiach uvádza:

a) uznesenie o začatí trestného stíhania z 5. októbra 2022 je arbitrárne a nezákonné z dôvodu jeho neurčitosti (neuveďenie času, miesta, opisu konkrétnych okolností) a zameniteľnosti s iným skutkom. Uvádza, že modifikovať možno právnu kvalifikáciu skutku, nie jeho opis. „*Návetie uznesenia o začatí trestného stíhania obsahuje, že: protiprávna trestná činnosť s omamnými látkami spočíva v nakupovaní liekov s obsahom prekurzorov prostredníctvom rôznych obchodných spoločností (PO - § 19 ods. 2 TZ), pričom ďalší členovia tieto lieky spracúvali v ilegálnych laboratóriách (FO), na podklade ktorého sa zabezpečovali dôkazy (§ 114 - 118 TZ) proti fyzickým osobám, vykonávajúcim administratívne práce pre PO, avšak obvinenie týmito právnickým osobám vznesené nikdy ani nebolo a dôkazy sa nezabezpečovali proti právnickým osobám, preto máme za to, že dôkazy takto získané sú nezákonné a nemôžu zakladať dôvod väzby obvineného ani jeho stíhanie.*“;

b) nezákonné začatie trestného stíhania spočíva v stíhaní fyzickej osoby pre obchodovanie s liekmi, ktoré nie sú prekurzormi a toto nemá žiadnu spojitosť s ilegálnymi laboratóriami (sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vedené pod C-497/16, ktoré je pre Slovenskú republiku záväzné, v ktorom bolo skonštatované, že lieky s obsahom efedrínu alebo pseudoefedrínu nie je možné v zmysle práva Európskej únie považovať za prekurzor);

c) v obsahu spisového materiálu absentujú realizačné návrhy, na ktorých podklade sa začalo trestné stíhanie;

d) uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné, arbitrárne, nepreskúmateľné a predčasné. Opis skutku v skutkovej vete neobsahuje popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty dotknutého trestného činu (je neurčitý, abstraktný a nepreskúmateľný v tom, akým konkrétnym konaním a za akých okolností malo dôjsť k spáchaniu trestného činu). Absencia individualizácie skutku je aj porušením sťažovateľovho práva na obhajobu, keďže nemal možnosť brániť sa vo vzťahu ku konkrétnym skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu;

- e) skutková veta v uznesení o vznesení obvinenia nezodpovedá opisu skutku v uznesení o začatí trestného stíhania, z čoho vyplýva vznesenie obvinenia bez začatia trestného stíhania. Ide o neodstrániteľné procesné pochybenie. Fyzickým osobám sa teda vznieslo obvinenie, aj keď nebolo vydané uznesenie o začatí trestného stíhania a právnickým osobám sa bez toho, aby im bolo vznesené obvinenie, nezákonne zaisťuje majetok. Opis skutku zároveň nezodpovedá ani skutkovým zisteniam vyplývajúcim z dosiaľ vykonaného dokazovania. Sťažovateľ namieta aj dôkaznú núdzu v otázke identifikácie ilegálnych laboratórií, bez ktorých by nenastalo dokonanie trestného činu;
- f) vyšetrovateľ nesprávne kvalifikoval konanie všetkých obvinených ako konanie páchané v rámci organizovanej skupiny napriek tomu, že nebola preukázaná dohoda o spolupráci v rozsahu predpokladanom v § 129 ods. 2 Trestného zákona;
- g) žiadna spoluobvinená osoba nepotvrďuje jeho participáciu na drogovej trestnej činnosti. Sťažovateľ poskytuje vlastné hodnotenie jednotlivých dôkazov – výpovedí;
- h) dôkaz – mobilný telefón sťažovateľa je nezákonne získaným dôkazom. S poukazom na § 119 ods. 3 a § 2 ods. 12 Trestného poriadku sťažovateľ namieta aj zákonnosť iných vo veci získaných dôkazov a procesnú ne/použiteľnosť informácií získaných z Rumunska. Konštatuje tiež, že ak bolo nezákonne začaté trestné stíhanie, sú následne nezákonnými aj dôkazy získané na jeho základe;
- i) prokurátor vo veci nevydal príkaz na vydanie, uchovanie a odňatie počítačových údajov podľa § 91 ods. 1 písm. b) a e) Trestného poriadku;
- j) rozhodnutie o vzatí do väzby je nesprávne a arbitrárne. Vo veci absentuje dôvodné podozrenie zo spáchania dotknutého trestného činu, konkrétne dôvody väzby (sťažovateľ ich považuje za nesprávne), všeobecný súd vychádzal z nesprávnej úvahy o neexistencii výnimočných okolností prípadu pre nahradenie väzby zákonnými náhradami a absentuje aj postup s osobitnou starostlivosťou a urýchlením.

5. V rozsahu strán 62 až 72 ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ vyjadruje k sťažnosti podanej proti uzneseniu o vznesení obvinenia z 22. júna 2023, pričom rozoberá jednotlivé časti rozhodnutia prokurátora s tým, že spochybňuje samotné vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania a uznesenia o vznesení obvinenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť [čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru] a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením okresného súdu o jeho vzatí do väzby.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti

(§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd považuje v úvode za nevyhnutné artikulovať svoje výhrady ku skutočnosti, že sťažnostná argumentácia v odôvodnení ústavnej sťažnosti úplne nekorešponduje so samotným návrhom na rozhodnutie, t. j. jej petitom. Sťažovateľ uplatnil svoje námietky v niekoľkých okruhoch smerujúcich proti orgánom činným v trestnom konaní, ktorých podstata spočívala v namietaní nezákonnosti začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia (hodnotenia dôkaznej situácie či nedokonalostí skutkovej vety), a okrajovo proti okresnému súdu (arbitrárnosť uznesenia, ktorým bol vzatý do väzby bez bližšej ústavnoprávnej argumentácie). V petite ústavnej sťažnosti však sťažovateľ označil ako porušovateľa jeho práv len okresný súd rozhodujúci o jeho väzbe. V záhlaví ústavnej sťažnosti zasa označil za porušovateľa jeho práv aj krajský súd či orgány činné v trestnom konaní. Ústavný súd tu pripomína, že podľa § 45 zákona o ústavnom súde je spravidla viazaný rozsahom i dôvodmi návrhu na začatie konania (ústavnej sťažnosti). Ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažovateľom namietané práva (bod 1 tohto uznesenia) nezodpovedajú tým, ktorých porušenie namieta (vo väčšom rozsahu) v obsahu ústavnej sťažnosti. Ani petit ústavnej sťažnosti nie je v jeho bode 5 vymedzený dostatočne jednoznačne a zrozumiteľne, čo opätovne vyvoláva otázky, čoho sa sťažovateľ v skutočnosti domáha, a to napriek tomu, že ústavný súd sa snaží autenticky porozumieť argumentom sťažovateľa. Úlohou ústavného súdu ale nie je hádať alebo si domýšľať, v čom má spočívať porušenie namietaných práv sťažovateľa. Ústavná sťažnosť je v tomto prípade koncipovaná skôr ako ďalší opravný prostriedok uplatnený pred všeobecným súdom, čo sa rozporuje so zákonnou povinnosťou prispôbiť sťažnostnú argumentáciu osobitnému charakteru konania o ústavnej sťažnosti. Napriek uvedenému sa ústavný súd zaoberal ústavnou sťažnosťou tak, ako je uvedené v ďalších bodoch tohto uznesenia, a to v kontexte namietaného rozhodnutia okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o jeho vzatí do väzby.

9. Ústavný súd v súvislosti s posúdením dôvodnosti ústavnej sťažnosti ďalej poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v trestnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 386/2019, II. ÚS 124/2021, II. ÚS 428/2021).

10. V prípade napadnutého uznesenia okresného súdu išlo o rozhodnutie súdu prvého stupňa o vzatí sťažovateľa do väzby. Proti tomuto uzneseniu mal sťažovateľ právo podať sťažnosť, v nadväznosti

na podanie ktorej by poskytoval ochranu jeho základným právam a slobodám nadriadený súd. Z obsahu zápisnice o výsluchu obvineného a v nadväznosti naň následného rozhodnutia okresného súdu o jeho vzatí do väzby z 2. marca 2023 (právoplatného 2. marca 2023), ktoré mal ústavný súd k dispozícii na základe súčinnosti poskytnutej zo strany okresného súdu, vyplýva, že sťažovateľ sa po vyhlásení uznesenia o tom, že ho sudca pre prípravné konanie berie do väzby, vzdal práva na podanie sťažnosti proti tomuto napadnutému uzneseniu okresného súdu a prejavil vôľu, že si neželá, aby v jeho mene či v jeho prospech podávala sťažnosť ktorákoľvek z oprávnených osôb, k čomu sa pripojil aj jeho obhajca. Predmetný postup sťažovateľovi síce Trestný poriadok explicitne umožnil, avšak z pohľadu predbežného prerokovania sťažovateľovho návrhu na začatie konania na ústavnom súde má takýto procesný úkon za následok splnenie hypotézy § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. O vzdaní sa práva na podanie sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu svedčí aj samotné vyjadrenie sťažovateľa na s. 72 (bod 53) ústavnej sťažnosti, v ktorom uviedol: „*Krajský súd Žilina samostatne nepojednával o vzatí do väzby obv. Pajerchina, avšak v záujme požiadavky na prednostné a urýchlené rozhodovanie Ústavného súdu SR o väzobných veciach, odkazujeme na vyjadrenia súdu v rozhodovaní o sťažnosti obv. Hriceňáka, ktoré sa vzťahujú na obv. Pajerchina. Predpokladáme, že samostatným konaním by sa k inému posúdeniu rovnakých procesných námietok zo strany súdu nedospelo.*“

12. Je potrebné tak sumarizovať, že sťažovateľ mal v systéme trestného konania k dispozícii účinný prostriedok na dosiahnutie ochrany svojich práv v prípade uznania jeho argumentácie všeobecným súdom oprávneným konať o jeho sťažnosti, ktorého uplatnenia sa sám vzdal. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy). Sťažovateľ sa vzdaním sa možnosti podať sťažnosť zároveň zbavil možnosti splniť podmienku prípustnosti svojej ústavnej sťažnosti. V nadväznosti na už uvedené dôvody ju preto ústavný súd odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Nad rámec nevyhnutného ústavný súd ďalej ešte dodáva, že aj v prípade, ak by samostatne (t. j. nie v súvislosti s rozhodovaním o väzbe) posudzoval ústavnú relevantnosť ďalších v ústavnej sťažnosti prednesených námietok sťažovateľa (voči orgánom činným v trestnom konaní, pozn.), musel by ich odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na ich prerokovanie. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy tak predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej

ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (m. m. IV. ÚS 212/2022).

14. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

15. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti *inter alia* namietal zákonnosť začatia trestného stíhania, vznesenia obvinenia či dôvodnosť trestného stíhania jeho osoby, tieto skutočnosti síce môžu mať za určitých reštriktívne interpretovaných okolností vplyv na rozhodovania o väzbe, v tejto veci je však posudzovanie týchto skutočností ústavným súdom v tomto kontexte vzhľadom na už konštatované okolnosti (body 10 – 11) neprípustné. Ak sťažovateľ mal zámer (nedá sa z ústavnej sťažnosti posúdiť) namietat' tieto okolnosti samostatne, ústavný súd už v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Ústavný súd stále zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú, a to prednostne, napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené. Otázka dôvodnosti trestného stíhania je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti prináleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení (s výnimkou niektorých špecifických situácií, najmä pokiaľ ide o zásah do osobnej slobody sťažovateľa väzbou, ako už bolo konštatované), teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému, resp. obžalovanému Trestný poriadok poskytuje. Ústavný súd tak v tomto štádiu trestného konania nemá právomoc tieto skutočnosti posúdiť.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu